

Реальна мандрівка

Олександр Левченко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Олександр Левченко

реальна

мандрівка

Реальна мандрівка

— Ну що, вирушаємо?

— Як накажеш, моя повелителько.

Люсія гмикнула і рушила вперед мерехтливим овальним коридором. Віктор без особливого ентузіазму поплентався за нею. За якусь хвилю вони опинилися перед великими та важеними старовинними дверима. Віктор натиснув на масивну позолочену клямку, двері зарипіли і подалися вглиб тьмяного передпокою. З внутрішнього боку над одвірком тягнувся металевий трос, на якому висіла невеличка гиля. «Дотепно», — усміхнувся Віктор. Двері зачинилися самі, без жодної автоматики. Так воно, напевно, й було насправді.

Віктор та Люсія піднялися сходами на другий поверх і потрапили до яскраво освітленого залу. На стінах висіли старовинні картини у широких дерев'яних рамах, а посередині на постаментах стояли порепані статуї з потьмянілого каменю, у яких були відбиті руки, вуха, носи та інші частини тіла. Один атлет за дві з лишком тисячі років позбувся інтимного місця разом із фіговим листком, і Віктор зупинився, щоб морально підтримати бідаку. Люсія мимоволі схопила його за руку і відразу ж, зойкнувши, відпустила. Віктор також скривився: враження було таким, ніби поручкався з живим пластмасовим манекеном. Навіть неприємнішим, та що там — значно неприємнішим!

— Не зупиняйся, це в наступному залі, — пояснила Люсія і посварила його пальчиком. — А це твоє недопрацювання!

— Винуватий, не карай, — підняв руки вгору Віктор. — Обіцяю, що за кілька років це буде схоже на мацання шматка м'яса.

Вони пройшли до наступної кімнати і спинилися перед химерним нагромадженням найрізноманітніших геометричних фігур, забарвлених у всі кольори спектра. Віктор несподівано відчув напад нудьги, але без жодних зітхань натягнув на обличчя маску зацікавлення. Люсія дивилась на дивний витвір абстракціоніста широко розплющеними очима.

— Глянь, який артефакт! — модне слівце вислизнуло з її уст, мов солодка кулька. — Хоча можеш не прикидатися, — додала, не повертаючи голови, — бачу, що ти наче лизнув гірчиці...

Після оглядин артефакту вони ще трохи поблукали музеєм, коли раптом наштотхнулися на Олафа з подругою. Та відразу кинулась обіймати Люсію і мало не розцілувалася з нею, білявий же велетень обмежився поплескуванням Віктора по плечу.

— Даремно ти не цьомнула подругу, бажано — прямісінько в губки, — сказав Олаф своїй пасії. — Тоді Вік працював би активніше.

— А як це ви тут опинилися? — здивовано поцікавилась Люсія. — Потрапити одночасно в таку глушину практично неможливо! Принаймні я в таке ніколи не повірю.

— Якщо з десятимільярдного населення Землі випадковим чином вибрати якусь одну людину, то вона теж ніколи не повірить, що саме для неї реалізувався такий нікчемний шанс, — авторитетно прорік Олаф. — Втім, ти маєш рацію. Мед почула вчора, як ти розхвалювала шедевр цього великого Мумрика чи Мумздрика...

— Олафе!

— Вибач, я не цікавлюсь такими дурницями. Так от, вона вирішила побувати тут одночасно з тобою. Адресу роздобув я, так що всі подяки мені. А тепер — гуд бай.

Олаф розчинився у повітрі, а його подруга Медлін схопила Люсію за рукав і почала швидко-швидко торохтіти. Віктору згадалось одне з попередніх відвідувань музеїв, коли саме він

затягнув Люсію на якийсь цвинтар давньої обчислювальної техніки і котрийсь із апаратів там видавав такі от, як це торохтіння, звуки. Він називався, здається, алфавітно-цифровим друкуючим пристроєм...

Віктор відійшов від дівчат і став знуджено озиратись довкола. На темній панелі над самісінькою підлогою щось світилося, і він присів, щоб роздивитись це світіння поближче. «Артефакт» виявився простою подряпиною, але зустріти її в такому місці було доволі несподівано. Більше того, по підлозі вздовж ідеального плінтуса повзла крихітна мурашка! Віктор спочатку зачудовано дивився на неї, але потім чомусь спохмурнів. Він сам був причетний до створення таких деталей, проте інколи вияви надмірного реалізму зовсім не тішили його. Як ось зараз.

— Вибач, Віку, — Люсія несподівано з'явилася поруч і теж присіла, винувато усміхаючись. — Я її зовсім не запрошувала і не чекала. Можливо, нам слід було вибрати інший режим... Хоча б із попередженням... А ти що тут робиш?

— Дивлюсь, як повзе мурашка. Вона вийшла?

— Ні, пішла оглядати експозицію. Напевно, незабаром знову приклеїться до нас.

— Тоді забираймося!

— Згода! — Люсія засміялася. — У мене є ідея. Давай за мною!

Віктор підвівся і попрямував за дівчиною. Вона потягнула його в якийсь коридор, прискорила ходу, повернула в боковий прохід і, вискочивши на круті гвинтові сходи, кинулась бігцем угору. Віктор тримався за кілька метрів позаду. Він уже зрозумів, що мала на увазі Люсія, але особливого захвату не відчував.

— Лечу-у-у!!! — долинув до нього збуджений дівочий голос.

Сходи закінчилися невеличким майданчиком, і Віктор не встиг зогледітись, як опинився в мерехтливому, як зазвичай, тунелі й полетів униз. У животі щось справді легенько стиснулося, але

хто-хто, а він безсумнівно знав, що це лише наслідок зорового сприйняття. До справжніх відчуттів розробники тільки починали підбиратися. І реалізація дотику — перший серйозний успіх на цьому шляху, хоча й далекий від задовільного результату.

Тунель раптово обірвався, і Віктор опинився в повітрі. Під ним повільно кружляла невеличка річечка з порослими вербами берегами, темно-зелені луки та гайок із прямокутною галявиною посередині. Неподалік від річки сіріла широка смужка автостради, якою мчало самотнє спортивне авто. До вух увірвався свист вітру, а потім радісне вищання Люсії. Але все це було не те...

Ще кілька років тому Віктор відвідував спортивний клуб. Одного разу всім охочим дали змогу стрибнути з парашутом. То був справжній політ, і описувати різницю між ним і тим, що відбувалося зараз, просто не мало сенсу. Правда, декому з учасників тоді не сподобалося літати, але їх було явно менше, а стрибки припинили зовсім з іншої причини. Десь щось трапилось, чи то в Австралії, чи в Новій Зеландії... А тут ніколи не трапиться нічого.

— Віку, — Люсія була вже біля нього, і її обличчя виражало тривогу. — З тобою щось негаразд?

— Вибач, Люсі, — Віктор не знаходив у собі сили прикидатися й далі, — я виходжу...

Віктор зняв з голови шолом, поклав його на полицку і встав із ложа. Він і раніше під час віртуальних мандрівок Мережею відчував напади роздратування, але сьогодні геть зовсім втратив самовладання. За кілька секунд підвелася й Люсія, підійшла впритул і якимось несміливо поклала руку йому на плече.

— Віку, може... може, тобі слід звернутися до лікаря?

— Якого? — гмикнув Віктор. — Хіба що психіатра...

Він вийшов із напівтемної кімнатки до вітальні й підійшов до вікна. За склом сіявся запланований теплий літній дощик, зате навпроти за ледь помітною межею стіни не по-тропічному м'яко

світило сонце, легенько шелестіли пальми, а океанська хвиля ліниво накочувалась на жовтувато-білий пісок. Віртуальне життя буяло, а реальне...

— Послухай, Люсі, а ти... ну... нічого не відчуваєш під час таких подорожей?

— Відчуваю? Звичайно відчуваю! Задоволення від того, що так легко можна потрапити в будь-яке місце на Землі, та й не тільки на Землі! Не потрібно збиратися, замовляти місце в аеробусі, потім добиратись на таксі, рухомою доріжкою чи взагалі пішака, пітніти на екваторі чи замерзати у північних краях, ночувати в готелі! А потім назад, та ще й переживати, щоб чого-небудь не трапилось, як кілька місяців тому з тим ракетопланом! І це — незважаючи на сучасний рівень безпеки! Ти це мав на увазі?!

— Заспокойся, Люсі, все це справді чудово, але... Хіба ти не відчуваєш, що це не насправжки? Що ми значну частину життя проводимо у віртуальному просторі, наче у сні наяву, і ця частина постійно росте?

Люсія розгублено дивилась на нього, а Віктор усе більше розпалювався.

— Ми вже не дуже хочемо виходити з власної оселі, бо майже скрізь можна потрапити віртуально! Ми там, у Мережі, ще ходимо, хоча це не вимагає від нас жодних фізичних зусиль, але незабаром почнемо вибирати інший режим і будемо просто з'являтися у потрібних місцях! Ми будемо просто лежати, як тут, так і там!

— Але ж технічний прогрес завжди спрямований на те, щоб полегшити людині життя, — якимось винуватим голосом відказала Люсі, кладучи йому руку на плече. — Згадай лише верстат, автомобіль... там... комп'ютер... І завжди знаходились люди, які виступали проти нововведень. Невже ти хочеш бути таким, як вони?

— Послухай, люба моя! Всі попередні винаходи справді полегшували чи покращували людям життя, але яке життя?

Ре-аль-не! А зараз нас просто позбавляють цього життя! Я сам цим займаюсь... Але до чого ми йдемо? Люсіє, ти уявляєш собі? Ми ж не будемо реально зустрічатися! Ми ж навіть кохатися будемо віртуально, у Мережі, з усіма відчуттями, може, навіть гострішими, приємнішими, тільки лежачи окремо у різних кімнатах! Ти хочеш цього, Люсіє?!

— Здається, я зрозуміла, чого хочеш ти, — несподівано сухо промовила Люсія. — Якщо тобі набридло бути зі мною, то міг би сказати про це прямо, а не вигадувати якісь дурниці. Бувай здоровий, Вікторе, проводити не треба!

— Зачекай, Люсі, — похопився Віктор, але було вже пізно. Та й, відверто кажучи, затримувати її саме зараз навіть не хотілося.

«Гаразд, помирюся завтра», — подумалось якось лінькувато, і він повалився на диван. Через деякий час увімкнув стереовізор, однак незабаром вимкнув його. Ні дивитись, ні слухати нічого не хотілося. Те, що Люсія вважала дурницями, справді хвилювало його. Навіть значно більше, ніж він думав раніше...

Лежати далі ставало вже зовсім нестерпно, і Віктор спустився ліфтом у тренувальний зал. Якісь хлопці грали у волейбол, і команди, як не дивно, були повністю вкомплектовані. Віктор трохи постояв, спостерігаючи за грою, зачекав, поки звільниться батут, і почав стрибати. Він займався цим, коли його діймало щось схоже на ностальгію за справжніми польотами на планері, дельтаплані, повітряній кулі, за справжніми стрибками. Коли твоє тіло не підтримується нічим, а вільно ширяє у повітрі, коли ти свідомо плюєш на всі заборони, накладені на тебе гравітацією, обертаєшся навколо осі, вигинаєшся, як риба у воді, планеруєш униз, наче птах, — тоді відчуваєш, що ти живеш. Точніше — що міг би жити по-справжньому...

Настрибавшись, Віктор приліг на товстий мат, майже втопившись у ньому, і заплющив очі. Проте довго насолоджуватися

спокоєм не довелося — пружні обійми відпустили ноги, і знайомий голос бадьоро промовив:

— Здоров, Вітню! Лайку можеш притримати для Олафа.

Віктор уже й справді готовий був лайнутися, якби вчасно не впізнав голос Василя, що присів на краєчок мата.

— Привіт, привіт. Де це тебе чортяки носили?

— Та так, справи, — невизначено махнув рукою друг. — А ти чого такий кислий?

Віктор знизав плечима.

— Нічого особливого. Стомився... — але відчувши, що це не задовольнило Василя, додав: — Посварився з Люсією...

— Не звернув уваги на її нову зачіску?

— Вийшов посеред польоту над якоюсь річкою...

— Кру-уто, — засміявся Василь. — Що, не міг потерпіти?

— Ти віриш — не міг! — Віктор аж підвівся на лікті. — Останнім часом мене чомусь так дратує все пов'язане з Мережею та віртуальністю! Не в робочий час — тут усе гаразд, я чесно працюю над удосконаленням ефекту реальності й навіть нещодавно підкинув шефу таку ідейку, що він вже тиждень не виходить із глибокої задуми! Але у повсякденному житті! Я не можу спокійно дивитися, на кого ми перетворюємось!

— Це факт... — Василь скрушно похитав головою. — Ти пригадуєш, скільки тут було народу? До звичайного тренажера не завжди доступишся. На батут — черга... Завжди кілька волейбольних команд постійно проводили якісь змагання. А зараз...

— Мені потрібно негайно щось робити, — Віктор сів поруч із другом, — інакше доведеться йти до психіатра. Чи поїхати кудись на острови... чи куди-небудь у гори, покататись на лижах, чи ще щось придумати...

Вони трохи помовчали, коли Василь зненацька запитав:

— А що ти скажеш про реальну мандрівку?

— Ти маєш на увазі прогулянку керамічною доріжкою серед штучно насаджених пальм? — скептично усміхнувся Віктор. — За куцями дресировані тигри, в повітрі хмари генетично модифікованих москітів без хоботків...

— Ні, — перебив Василь вправляння друга у дотепності, — йдеться саме про реальну подорож місцями, де вже давненько не ступала нога людини.

— Інша крайність, — скривився Віктор, — тягнути на собі намети, харчуватись переважно таблетками, а не дай Боже — дощ — забрьохатись по вуха у болоті... Та й, вибач... нецікаво якось удвох...

— Нас буде чоловік десять-п'ятнадцять, — усміхнувся Василь, — ночуватимемо у спеціальних хатинках для мандрівників, харчуватись будемо натуральними продуктами, приготованими в цивілізованих умовах. Пластикових, керамічних чи асфальтованих доріжок на маршруті немає, хіба що рештки допотопних, але й болота не передбачено. Правда, доведеться дещо тягнути на спині, але якщо це тебе лякає...

— Чорт забирай! Ти серйозно? — Віктор раптом не на жарт захвилювався. — Ти що, збираєшся відкрити туристичне агентство?

— Воно вже відкрите! — переможно засміявся Василь. — Тільки не моє. Агентство реальних подорожей!

— Але чому ж ми раніше про нього нічого не чули?

— Воно відкрилося зовсім недавно. Та це не головне. Ті хлопці не хочуть поки що дуже світитися. У наш час реальні подорожі... Візьми навіть свою Люсі — як вона до цього поставиться? Тому зараз ставку роблять на ентузіастів — таких, як ми з тобою. Випробують цю справу на нас, а далі буде видно. То що скажеш, Вітю?

У кімнаті навколо великого овального столу сиділо кільканадцять осіб, які ліниво вели кілька локальних розмов.

Побачивши Василя, товариство пожвавішало, потягнулися руки для дружнього потискання, почулися вигуки: «Привіт, Басе!», «Безіле, де ти вештаєшся?», «Ти що, вже передумав?». Віктор завжди дивувався і навіть трохи заздрих комунікабельності товариша, його здатності всюди мати знайомих та друзів, підтримувати стосунки з найрізноманітнішими людьми. Сам він у цій компанії ще не встиг освоїтися, хоча вже був знайомий із усіма.

Василь одразу поспішив устрягнути в одну з перерваних його ж таки приходом розмов, а Віктор мовчки присів у масивне крісло, від якого просто аж віяло чимось добротним, надійним, справжнім.

— Здрастуйте, орли! — у кімнаті нарешті з'явився той, на кого всі чекали. — Вільно, вільно...

Не так ці слова, як сам вигляд видавали у керівникові агентства реальних подорожей колишнього представника силової структури. Це могло видатись банальним, але у нього й справді було якесь квадратне підборіддя, погляд викликав асоціації з металом, а куртка сиділа так, наче була частиною уніформи. «Ходячий штамп», — подумки усміхнувся Віктор. Однак цей чоловік з першого погляду викликав довіру.

— Ну що, ніхто не передумав добровільно? — Норман, так звали чоловіка, обвів присутніх своїм гострим поглядом. — Тоді будемо виявляти слабкодушких методом морального затискування.

— Тиску! — зі сміхом підправив хтось.

— Кому не подобається моральне затискування його чоловічої гідності, хай готується до її защемлення. У дверях...

Віктору це відразу нагадало шкільні уроки з силової підготовки з грубуватим гумором викладача. Чи проводиться щось подібне у школах сьогодні?

— Ось що я вам скажу, хлопці, — Норман легенько ляснув долонею по столу, зупиняючи гамір. — Ми, звичайно, живемо в цивілізованому суспільстві, де гарантовано всі, так би мовити, права

і свободи громадянина, однак... Ви самі розумієте, що реальний похід — це не прогулянка лежачи у межах ліжка, як ви вже звикли це робити. Тому ми повинні піти на деякі обмеження прав особи, щоб гарантувати безпеку кожного учасника нашої... гм-м... акції.

Присутні стиха зашуміли, однак у загальному тоні не вчувалось якогось несприйняття. Всі розуміли чи принаймні уявляли, що таке реальна мандрівка.

— А можна конкретніше? — відважився запитати хтось.

— Можна, — кивнув Норман, — наприклад, вам буде заборонено мати при собі будь-які засоби індивідуального зв'язку, натомість — ви будете зобов'язані носити спеціальні засоби, які дадуть змогу нашим співробітникам у разі нештатної ситуації з'ясувати її причини, виявити ваше місцезнаходження і прийти на допомогу. Словом, тримати все під контролем. Я вже не кажу про те, що ви повинні будете беззаперечно підкорятися на... гм-м... розпорядженням наших людей, інакше... Ви повинні розуміти, що в реальних умовах ніхто з вами церемонитись не буде.

— А якщо розпорядження ваших співробітників будуть неадекватними? — не вгавав той же сміливець.

— Якщо таке коли-небудь трапиться, то ви можете виправити це зараз: піднімаєтесь і йдете он туди, — Норман вказав рукою на вхідні двері, — а потім праворуч...

Хлопці стримано посміхнулись — праворуч був туалет.

— Ну що, комусь затиснуло? — керівник агентства обвів присутніх прискіпливим поглядом. — Ні? Тоді про найголовніше...

Він підвівся, пройшовся попід стіною, за якою з висоти кількадесяти метрів скидав униз зеленкувато-білу воду віртуальний водоспад, повернувся назад і продовжив:

— Ще раз хочу пояснити вам так, щоб ви всі зрозуміли... Реальна мандрівка — не для хлюпиків чи гнилих віртуалів, а для справжніх чоловіків. Ми, звичайно, зробимо все від нас залежне,

щоб ви повернулися цілими та неушкодженими, але гарантувати стовідсотково, що все пройде, як у Мережі, наше агентство не може. Тому...

Норман сів назад у своє крісло й глибоко зітхнув.

— Зрозумійте, ми не хочемо, щоб у разі якої-небудь нештат... неприємної пригоди ви висували до нас якісь претензії. Всі ви йдете добровільно, ніхто нікого не тягне силоміць... Коротше, зараз кожен, хто бажає здійснити реальну подорож, підпише документ, у якому відмовляється від будь-яких претензій до нашого Агентства під загрозою судового переслідування. Наші юристи попрацювали добре, так що не раджу нікому випробовувати на міцність їхні професійні зуби...

Серед хлопців прокотився тихий шелест. На цей раз він мав явно несхвальну тональність. Віктор теж відчув неприємний подив: навіщо так акцентувати увагу на можливих ускладненнях та ще й відкрито погрожувати своїм клієнтам? Він нахилився до Василя, але обмін думками з другом був перерваний поплескуванням по столу і з притиском вимовленими словами Нормана:

— Це ще не все... Не все...

Гомін миттю вщух.

— Вам це може видатися дивним, але... поки наша фірма не розкрутилась як слід, ми не хочемо зайвого галасу в інформаційних засобах. Звичайно, ніхто не забороняє розповідати вам про свої враження від подорожі близьким та знайомим, але... якщо ваші розмови спричинять появу якихось інформаційних матеріалів на цю тему, особливо у глобальних мережах та каналах, то... я вам знову ж таки не заздрю... Словом, усе, що треба, точніше, чого не треба робити, ви можете знайти в цьому не дуже приємному документі. Ось, розбирайте угоди, знайомтеся з текстом і вирішуйте, чи вам з нами по дорозі. Обговорення та обмірковування в коридорі, потім по одному до мене.

Присутні почали підводитись і виходити з кімнати. Вже у коридорі Віктор уважно перечитав текст, і на думку відразу ж спало, що після мандрівки найкраще буде нікому не говорити ні слова.

— Ну, що скажеш, Вітю? — підійшов Василь.

— Щось не подобається мені це, — похитав головою Віктор, — негарно яюсь, неввічливо... Таке враження, що ми для них — насамперед головний біль. Відразу якісь підозри, погрози... І це небажання розголошу... Дивно яюсь...

— Щось таке є, ти маєш рацію, але взагалі-то... — Василь знизав плечима, — не думаю, що це може стати серйозною перешкодою... Ну, ти вирішуй.

— Та що там вирішувати, — відмахнувся Віктор, — я вже давно готовий. Просто... негарно яюсь...

Хлопці вже почали заходити до кабінету Нормана. Кожна співбесіда займала хвилин п'ять. Василь уже було відкрив двері, але потім попросив зайти першим Віктора.

— Ну, що показав розтин? — поцікавився Норман, жестом запросивши присісти.

— Що слідів злочину немає, — віджартувався Віктор. — Тому я готовий підписати ваші документи.

— Я втішений, — закивав головою Норман, — поки що всі хлопці виявилися справжніми мужчинами. Тоді — ось вам апарат. Колись, до речі, це називалося дати підписку про нерозголошення.

Віктор присунув до себе панельку, поклав ліву долоню на невеличкий приймальний екран, а правою рукою набрав на віртуальній клавіатурі код свого підпису.

...

Далі — у повній книжці «Реальна мандрівка».

nashaknyga.com.ua